

ikke i denne Sag, men mig staar det aldeles klart, at medens Landstinget har givet Afkald paa den ene af sine Fordringer efter den anden, har Folketinget i Virkeligheden kun givet Afkald paa den ene Fordring: Land- og Vigningskatten, som det allerede under Sagens 3dje Behandling her i Tinget faktisk havde sagt, at det ikke vilde holde paa. Den Indrømmelse, som Folketinget i øvrigt har gjort, er da den, at det over for Forvarsbøjelet har rakt sig saa langt, ikke som Regeringen oprindelig forlangte, men saa langt som Regeringen senere lod sig tvinge ned til, men uden at der i denne Indrømmelse var noget, der havde nogen egentlig principiel Betydning — tværtimod. Havde det været Tilfældet, vilde man endda kunde have lagt mere Vægt paa Indrømmelsen fra den anden Side. Men samtidig med denne Indrømmelse har man netop ganske rolig kunnet hævde fra Venstre, at naar man er gaaet med til de 75,000 Kr., har man dog hævdet Princippet om, at der skal være en Nedkættelse paa de militære Bevillinger, fordi der dog, som den ærede Ordfører udbillede før, er bevilget væsentlig mindre, end der blev bevilget i Fjor. Det forekommer mig altsaa, at de af Folketinget gjorde Indrømmelser ere ganske overordentlig forsvindende. Landstinget er derimod, som jeg før udbillede, gaaet af Vejen paa det ene Punkt efter det andet. Det æneste, det har hævdet, er, at det ikke vil gaa ind paa, hvad det anser for at være Uret mod en Del af Landets Borgere. Om hvad Vægt man skal tillægge det kan der jo være forskellige Meninger, men sikkert er det, at Landstinget har bestandig hævdet Betydningen af dette Kentespørgsmaal; den ærede Ordfører kan ikke sige — i hvert Tilfælde er der ikke en æneste Udtalelse i Fællesudvalget, der berettiger dertil — at Landstinget noget Øjeblik har betragtet dette Kentespørgsmaal som noget ubetydeligt. Nej, Landstinget har stadig sagt, at det er uberettiget og urigtigt at forcere enkelte Borgere Beløb af Statskassen, tilmed Borgere, der ikke trænge. Men, hvad der har mere at sige, er, at det er særlig uberettiget at forlange, at saadanne Krav kan det ene Ting have Lov til at sætte ind paa Finansloven og ellers nægte dem. Derved gøre de Herrer sig efter min Opfattelse skyldige i, hvad de selv tidligere altid betegnede som Brud paa Grundloven. Nu siger den ærede Ordfører, at hvad der skete i Fjor, og hvad han karakteriserede, som jeg sagde før, som et Brud paa Grundloven, var noget ganske andet end det, der skete i Aar. Nej, det er ganske det samme, kun, at hvad de Herrer

forlange af Landstinget i Aar, er noget mere odiøst, end hvad den ærede Ordfører i Fjor betegnede som Brud paa Forsfatningen. Det, som den ærede Ordfører — jeg maa gentage blot en enkelt Passus af, hvad jeg før læste op — udtalte, var følgende: „Hvad jeg har sagt, er dette, at naar de to Parter ikke kunne blive enige om noget positivt, om noget nyt, saa maa man fra begge Sider opgive at søge at tvinge hinanden“ og videre: „Der er i Fællesudvalget sket det, at den Gruppe, som det ærede Medlem“ — det var det ærede Medlem for Hornslet (Neergaard) — „var Ansøger for, opstillede og fastholdt et Forslag, vel vidende, at det kunde ikke blive ført igennem her i Folketinget, opstillede og fastholdt et Forslag, som vilde have medført Finanslovens Sprængning og dermed Brud paa Forsfatningen, fastholdt dette for at tvinge Folketinget til at give Afkald paa sin forfatningsmæssige Ret“. Hvad var det, det ærede Medlem for Hornslet gjorde i Fjor? Det var dette, at i Fællesudvalget sluttede det ærede Medlem sig til et lille, ret bestemt Forslag, som fandtes paa Finansloven, som fandtes der med Regeringens Tilslutning, og som Regeringen og Landstinget indtil da havde hævdet som en Nødvendighed for for sit Vedkommende at kunne acceptere Finansloven. Det var det, det ærede Medlem havde gjort, det ærede Medlem havde foreløbig endda kun tænkt paa at tage det op. Men hvad er det, det ærede Flertal nu gør? Det indlætter et Forslag, som ikke har været paa Finansloven, som ikke stiller sig fra det andet ved, at det har faaet Tilslutning fra Regeringen, thi det havde ogsaa det Forslag, som det ærede Medlem for Hornslet tænkte paa at slutte sig til; det havde ogsaa Tilslutning fra Regeringen, idet det var stillet af Regeringen. Det, som Flertallet derhos gør, er at sætte ind paa Finansloven et ganske nyt Forslag, om hvilket det tilmed ved, at det andet Ting har udtalt sig absolut derimod, og med Hensyn til hvilket det selv sammen med det andet Ting har taget Afstand. Det, som der altsaa fra begge Tings Side i Fællesudvalget har været Enighed om at tage ud af Finansloven, det tager man op igen. Det drejer sig derhos om, at man ved at tage det ind paa Finansloven — under Trusel om ellers at sige Nej til denne — vil fremtvinge et Forslag, der gaar ud paa, at en Statsbyrde for enkelte Borgere skal være mindre end for det øvrige Borgerstab. Det er derfor, hvor man end ser det fra, absolut mere odiøst, end hvad det ærede Medlem i Fjor karakteriserede — mærkelig nok — som